

สัปดาห์ที่ 13 เทศกาลธรรมดา อาทิตย์ที่ 28 มิถุนายน 2020

พี่น้องที่รัก

เรามาสู่จุดนี้ได้อย่างไร...

อยู่ให้ได้ อยู่ให้เป็น อยู่อย่างมีความสุขใจ..

บทอุทธานผสมผสานกับการยอมรับสภาพ เมื่อเผชิญกับโรคติดต่อร้ายแรงจากโคโรนาไวรัส COVID-19 ถามเด็กๆ เด็กๆ ตอบได้ ถามวัยรุ่นก็ตอบได้ ถามผู้ใหญ่ก็เช่นกัน แม้แต่ผู้สูงอายุในอดีตเคยติดบ้าน นับเป็นวาระของชาวโลกที่ต้องพบกับโรคระบาดพร้อมกัน “หน้ากากสวมใส่ ล้างมือสะอาดบ่อยๆ และรักษาระยะห่าง” พร้อมกับการรณรงค์ทานของร้อน ใช้ช้อนกลางช้อนเรา... จนกลายเป็นชีวิตแบบสำเร็จรูปด้วยอาหารตามสั่ง ของใช้ออนไลน์ และชีวิตที่ครบครันอยู่กับบ้านยาวนานกว่าสามเดือน

เรื่องราวที่ยังคงเป็นอยู่ ยังไม่ผ่านไปแล้วยังเป็นอดีต แต่คนเริ่มชินชาแบบภาษาสาธารณสุขว่า “การ์ดตก” เพราะนานเข้าก็เข้าตำราเบื่อ เซ็ง และทำตามใจตัวเองดีกว่า กลายเป็นเข้ารูปเดิม สวนทางย้อนแย้งกับ “วิถีชีวิตใหม่” ที่พูดกับติดปากว่า “new normal” หลายคนเริ่มฟื้นตัว เหมือนหัดเดินใหม่ และเริ่มเดินไวขึ้น โดยปรับตัวปรับใจและปรับสภาพแวดล้อมทั้งหมดเพื่ออยู่กับโควิดต่อไป

เรากำลังผ่านการผ่อนปรนหลายระยะ ตามสภาพของกลุ่มอาชีพการงาน แม้ยังไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์แต่ก็เริ่มก้าวไปข้างหน้า แม้ช้า...แต่เดินต่อ... และดูเหมือนว่ามีความหวังสดใส เพราะสภาพแวดล้อมที่โคโรนาทำลายกลายเป็นการรักษาพร้อมกันไปในช่วงเดียวกัน ใครปรับตัวได้ก็ทำใจและเข้าใจกับโลกที่เปลี่ยนแปลงไปจากโรค ใครจะหยุด ใครจะเลื่อน ใครจะรอ ฉันทขอไปต่อ... เพื่อวันข้างหน้า... โลกยังคงหมุนไป งานการที่มีอยู่มากมาย และชีวิตที่ได้รับการปรับสภาพให้หนึ่งยาวนานกว่าสามเดือนแล้ว

พระเยซูเจ้าใช้เวลาเทศน์สอนสามปีกับการอยู่บนโลกใบนี้เพียงสามสิบสามปี จนกลายเป็นสองพันยี่สิบปีที่ยังมีจำนวนผู้คนมากมายติดตามทำตามสิ่งที่พระองค์สอนและดำเนินชีวิตที่พระองค์สั่งและทำให้เปี่ยมล้นด้วยความหวังอย่างมีชีวิตชีวา จนกลายเป็นเวลาของการเฝ้าติดตามพระองค์อย่างสม่ำเสมอ แม้แต่การร่วมมิสซาออนไลน์ตื่นเฝ้าตลอดเวลาด้วยความโหยหา เหมือนกับเวลาในอดีตที่พระองค์ทรงพระชนม์ชีพอยู่บนโลกนี้

ไม้กางเขนผ่านโควิด-19 เป็นไม้กางเขนศักดิ์สิทธิ์ที่หลายคนได้อุทิศตนทั้งชีวิตเพื่อช่วยวิญญาณให้รอดพ้น.

พ่อชาญชัย ทิวไผ่งาม
เจ้าอาวาสวัดเซนต์หลุยส์ กรุงเทพฯ